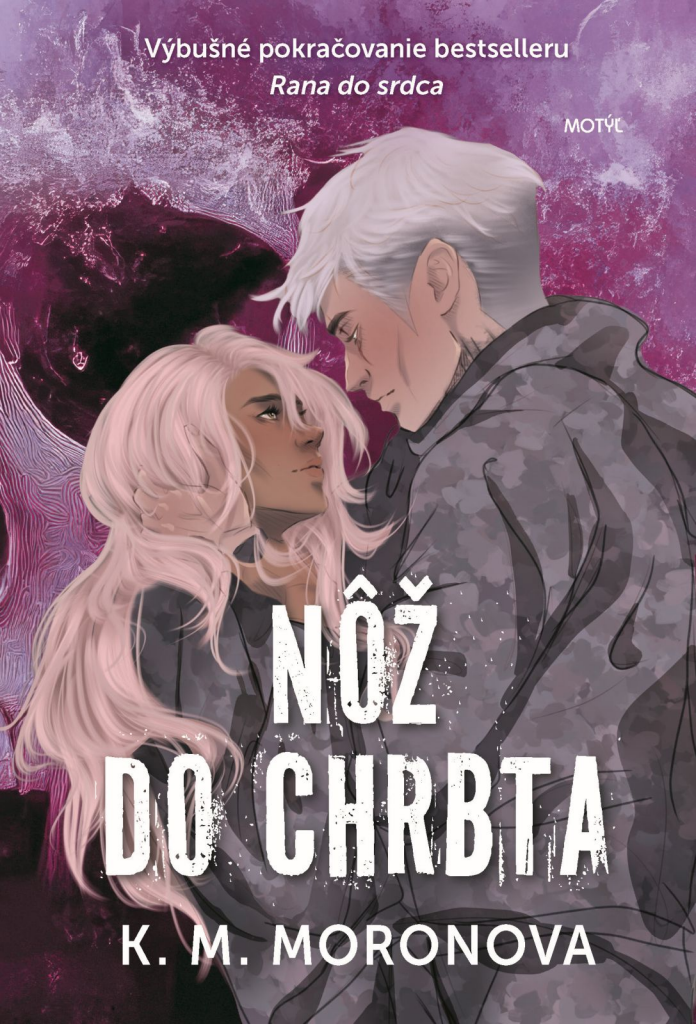

Výbušné pokračovanie bestselleru

Rana do srdca

MOTÝL

NÔŽ DO CHRBTÁ

K. M. MORONOVA

NÔŽ DO CHRBTÁ

**Ďalšie knihy od K. M. Moronovej, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Zabudni na mňa

Rana do srdca

NÔŽ DO CHRBTU

TEMNÉ SILY #2

K. M. MORONOVA

Preklad: Marta Maňáková

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

MY BLADE, YOUR BACK

Copyright © 2025 K. M. Moronova

All rights reserved.

Translation © Marta Maňáková, 2026

Cover illustration © K. M. Moronova

Design: Zuzana Ondrovičová

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2026

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia, BN: 151290/01

ISBN: 978-80-8164-455-9

**PRE TÝCH, KTORÝCH SLABOSŤOU
SÚ ZRANENÉ DUŠE.**

UPOZORNENIE NA OBSAH

Obsah tejto knihy môže na niektoré čitateľky a niektorých čitateľov pôsobiť ako spúšťač a rozrušiť ich. Ide o temný romantický príbeh z vojenského prostredia, ktorý sa odohráva v prostredí fiktívnej armády „Temných síl“. Niektoré opísané zbrane a misie sú značne nerealistické, rovnako ako niektoré miesta a lokácie.

Ak ste mimoriadne citlivá či citlivý, prípadne sa vás dotýkajú nižšie uvedené témy, prosím, nečítajte túto knihu.

V knihe sa objavia: fyzické násilie, explicitné sexuálne scény, morbidný humor, vyžívanie sa v bolesti, smrť, explicitný jazyk, obťažovanie, sex pod vplyvom omamných látok, sexistické správanie, vojnová trauma, aspekty vojny, posttraumatická stresová porucha, vražda, duševne nestabilné postavy, sebaškodzovanie, zneužívanie omamných látok, nútené užívanie omamných látok, zohavenie mŕtvol.

ZOZNAM SKLADIEB

Dear Agony – Breaking Benjamin
Dark On Me – Starset
Taking Over Me – Evanescence
Tourniquet – Evanescence
Bring Me To Life – Evanescence
Broken – Seether & Amy Lee from Evanescence
Legends Never Die – League of Legends
(feat. Against the Current)
Human – Christina Perri
Teeth – 5 Seconds of Summer
Never Let me Go – Florence + The Machine
Revenge – XXXTENTACION

Prológ

N E Z N Á M Y

„Čo tým chceš povedať, že si nepamätá, kto je?“ Pevnejšie zovriem telefón v ruke. Málokedy ma niečo vytočí, ale toto nebolo súčasťou môjho plánu. Dokonca ani toho záložného.

„Nič viac som sa nedozvedel, pane... Potrebujete ešte niečo?“

Na chvíľu sa odmlčím. „Nie. Ďakujem, Jayce.“ Ukončím hovor a ubezpečím sa, že som vymazal Jaycovo utajené číslo, keby sa niekto dostal k môjmu telefónu.

Nahnevane bubnujem prstami po kovovej lavici. Pohľadom blúdím po svojej jednotke, ktorá práve absolvuje ranné cvičenie. Od poslednej misie uplynulo už veľa času. Mám na starosti ešte ďalšie veci, takže v podstate tu musím zostať pri najmenšom pár týždňov. Inak by som posúdil Emerin stav osobne.

Premýšľam, aký postoj mám k tomu zaujať. Jemne mi mykne čeľusťou.

Zasratý bordel. So zavrčaním si pretriem dlaňou tvár.

Na druhej strane, mohlo to dopadnúť aj horšie. Mohol som o ňu prísť úplne, a to by spustilo celkom iný sled udalostí. Aspoňže je šanca, že sa jej vráti pamäť.

Zamyslene sa opriem o stenu za sebou a zhlboka sa nadýchnem. Vlny úzkosti prichádzajú a odchádzajú. *Uhm, toto by mohlo účinkovať.* Má predsa Moriho, a hoci som nechcel riskovať, že ju zabije, vedel som, že sa do nej zamiluje. Nepochybne sa mu podarí vrátiť jej pamäť. Chémia medzi nimi je takmer hmatateľná, nedokážu si udržať vzájomný odstup.

Podráždene cmuknem. Samozrejme, ten, ktorý zabije všetkých svojich partnerov, nakoniec všetko poserie. Nemali mu vymerať mesačný trest v tom najhoršom čase, teda práve vtedy, keď Emery prišla do Temných síl.

Prekážka za prekážkou. Zaškrípem zubami.

Bude to v pohode. Som trpezlivý muž.

Čokoľvek, čo ma priblíži k tomu, aby som sa dostal k tým Nolanovým prekliatym liekom. Generál si ich dôsledne stráži a zakaždým, keď Mori vyhodí fľaštičku, je prázdna.

Stačí však zariadiť pár vecí. Možno by som mohol Nolana presvedčiť, aby dal lieky aj Emery. Sladká dôverčivá Emery. Časť mojej duše s ňou súcití.

Naozaj mi na nej záleží, ale všetko má svoju cenu.

A ja som bol vždy ochotný zaplatiť.

1. kapitola

CAMERON

Uplynulo už tridsaťpäť dní, odkedy sa Emery prebrala a vyslovila tie najstrašnejšie slová, aké som kedy počul: „*Neviem, kto si.*“

Pohľad v jej očiach, keď sa na mňa dívala, ako keby ma videla prvýkrát v živote, bol tou najhoršou vecou na svete, akú môže človek zažiť. Aspoň podľa mňa.

Kto seje vietor, žne búrku. Veď tak sa to hovorí, nie?

Neprepadnem zúfalstvu. Agónia, ktorá mi prúdi žilami, na mňa pôsobí ako kyselina sírová. Prežívam zo dňa na deň, dúfam a túžim, aby si na mňa spomenula... aby si spomenula, čo sme spolu prežili. No iná časť zo mňa verí, že si už nikdy neposkladá kúsky nás dvoch, ktoré zostali v minulosti. Lahšie ju tak udržím v bezpečí.

Už nikdy viac jej nechcem ublížiť.

Dokonca aj keby to znamenalo, že budem pre to trpieť.

Zhlboka sa nadýchnem teplej kalifornskej zimy a opriem sa chrbtom o stenu. Pozorujem, ako Emery úplne zlikvidovala Gagea v pästnom súboji jeden na jedného.

Sledujem ju spod prižmúrených viečok. Bojuje lepšie ako kedykoľvek predtým. Pravdepodobne preto, lebo boj je to jediné, na čo sa sústreďí. Už len málokedy ju zastihnem v knižnici ako predtým, keď čakala na skúšky. Už viac ani nepomáha s ošetrovaním rán kolegom z jednotky, ktorí sa zranili počas tréningu.

Jediné, čo jej zostalo, je absurdne atraktívny zovňajšok. Obávam sa, že momentálne pôsobí ešte morbidnejšie komicky. Pripisujem to jej zabudnutej tragickej minulosti. Je takmer nemožné udržať si pri nej stoický výraz. Asi toho pochytila celkom dosť za ten čas, ktorý prežila s jednotkou. Hoci som sa ešte stále nedočkal ani jedného skutočného úsmevu na jej tvári. Napadlo mi, či to nemá od Gagea. Z nás všetkých sa práve on najčastejšie ukrýva za falošným úškrnom. Ja sa ani nepokúšam presvedčiť ľudí, že som nejaký nadšený kretén.

Predstieranie si vyžaduje priveľkú námahu, ktorá mi nestojí za to.

Zagánim na Emery, keď sa pozrie mojim smerom. Strhne sa a rýchlo sa zameria opäť na boj. V hrudi pocítim nepríjemné bolestivé bodnutie.

Nikto ma nenúti držať si od nej odstup ani ju od seba odháňať, ale nemôžem dopustiť, aby sa zopakovalo to, čo sa stalo počas posledných skúšok do Podzemia. Čím väčší odstup si udržím, tým viac bude Emery v bezpečí. Čím viac dovolím prekvitať bolesti v mojej hrudi, tým lepšie.

Thomas kopne do debny, ktorú priniesol, aby sme si mohli na ňu vyložiť nohy, a schuti si odpije zo svojej čutory. Závan whisky sa ku mne donesie ešte skôr než jeho smiech. „Dopekla, tá ženská vážne vie z chlapa vytĺcť rozum. Stále nemôžem uveriť, že vo Fury je niekto s *ružovými* vlasmi,“ skonštatuje a dopije zvyšok svojej fľašky.

Úkosom naňho vrhnem pohľad a opäť sa na ňu zahľadím. „Mne sa jej vlasy páčia,“ poviem čo najsuchšie a pritom pozorujem, ako Gagea poľahky zhodila na zem. Takmer sa mi na tvári objaví drobný úškrn, ale napokon ho zadržím.

Plukovník Erik jej podstrčil trochu farby na vlasy, aby si mohla zafarbiť končeky. Kayden jej zas pomohol s farbením, keďže bol jediný, kto mal podobné skúsenosti.

Všetci si ju rýchlo obľúbili. Po tom, ako videli počas skúšok ukážku toho, čo dokáže, a keď zistili, ako nám to spolu dobre ide, veľmi ochotne prijali ďalšiu členku jednotky, ktorú nemienim zniesť zo sveta vlastnými rukami.

Až na to, že sa ti to takmer podarilo. Umlčím ten hlas vo svojej hlave a zahryznem si zvnútra do líca.

Thomas so zavrčaním vstane, zastrčí si ruky do vreciek hnedej koženej bundy a drgne špičkou nohy do mojej čižmy. „Uhm, jasné, ako inak, Mori. Preto si jej vytrieskal mozog z hlavy?“

Nie je to nijaké tajomstvo. Bez ohľadu na to, ako veľmi by som si želal opak. Všetci v jednotke o tom vedia. Škoda, že si za to v ich očiach zďaleka nezaslúžim ani len pohrdanie, vzhľadom na to, že som už zabil troch kolegov z našej jednotky. Jej prežitie považujú za dôvod na oslavu. Kiežby sa mi viac vysmievali – tak ako kedysi.

Vtedy som mal pocit, že k nim viac patrím. Ako keby som bol ešte stále človek a nie iba zbraň, ktorú potrebujú na plnenie rozkazov.

Zagánim naňho a on sa na mňa bezstarostne uškrnie. Thomas je zďaleka najväčší idiot v mojej jednotke. Má dlhšie svetlohnedé vlasy, vyholené na bokoch, a divoký pohľad. Človek by povedal, že v teréne je stratený prípad, ale je to najlepší signalista, s akým som kedy pracoval.

Najlepšie spravím, keď ho budem ignorovať. Rád ma nasiera, takže čím viac reagujem, tým viac sa v tom vyžíva. Zhlboka sa

nadýchne a vstanem práve vtedy, keď Gage a Emery skončia. Emery znehybnila Gagea vo zveráku a on ju opakovane búcha po predlaktí, aby ho už pustila. Je celý červený na tvári.

Na okamih zapochybujem o tom, či ho pustí. Opäť na mňa vrhne pohľad, tentoraz ešte chladnejší. Na ramenách mi naskočia zimomriavky. Zatnem čelist a potlačím všetky emócie, ktoré by som jej najradšej prejavil. Prečo sa na mňa tak zvedavo pozerá? Ako ju prinútim, aby s tým prestala? Zovriem ruky do pästí.

Bude pre ňu lepšie, keď budem tým, kým musím byť.

„Som na rade,“ zamrmlam, rozopnem si taktickú bundu a zhodím ju na zem.

2. kapitola

Mori. Poznám ho len pod týmto menom.

Bože, z toho chlapa ma mrazí. Už len tým pohľadom by dokázal zrovnať horu so zemou, a napriek tomu sa v ňom ukrýva niečo také smutné, že v kombinácii s jeho jedinečnou a peknou tvárou ho to robí ešte zaujímavejším.

Keď si vyzlečie bundu, spočiniem zrakom na jeho svaloch. Pod ňou má na sebe len obtiahnuté čierne tričko, ktoré odhaľuje množstvo z jeho tetovaní. Myslou mi prebleskne otázka, či nemá na hrudi tetovanie, ktoré mu zakrýva dlhú jazvu. Tuším sa mi o tom snívalo.

Generál Nolan povedal, že nie je nezvyčajné, keď sa nám snívajú o veciach, ktorých sa bojíme najviac. V skutočnosti ma o tom nespočetne ráz ubezpečoval vzhľadom na neustále sa vracajúce nočné mory. Mori je nepochybne človek, od ktorého si chcem držať odstup, ale to nevysvetľuje, prečo sa mi o ňom sníva do takých detailov.

Stále ma pozoruje podozrievavým pohľadom, ako keby mi nemohol dôverovať. Ako keby ho mimoriadne štvla už len moja existencia. Znervózňuje ma, že keď sa na mňa pozerá, na tvári má celkom prázdny výraz.

Jediný raz som v jeho očiach zazrela záblesk emócie, keď som sa prvý raz prebrala po skúškach. Zožierali ho muky a pocit viny. Po niekoľkých dňoch, keď ma prepustili z ošetrovne, bol zas ako vytesaný z kameňa a tváril sa, ako keby sme sa vôbec nepoznali.

Je hrozné nepamätať si, kto som, alebo čo som robila. Dokonca o to viac, keď sa pohybujem v prítomnosti človeka, ako je on, ktorý mi odmieta čokoľvek prezradiť. Celkom rýchlo som sa rozhodla vnímať ho ako problém. Nielen preto, lebo ma priťahuje ako plameň nočného motýľa, ale najmä preto, lebo je nebezpečný.

Povedali mi, že ma zachránil po tom, ako som zlikvidovala v treťom kole skúšok svojho protivníka, a odniesol ma naspäť do bunkra. Viem, že by som mu mala byť vďačná, ale hlboko vnútri si želám, aby som v ten deň zomrela. Je to akýsi zvláštny pocit v špiku kostí, niečo ako nočná mora, ktorá ma láka z veľkej diaľky.

Vraj som bývalá kriminálnička a teraz pracujem ako vojačka v utajení. Nie je to skutočnosť, ktorú človek akceptuje celkom poľahky, keď prišiel o všetky spomienky.

Cítim sa ako figúrka na šachovnici. Nemám cieľ ani smer. Moje telo sa stalo nástrojom na zabíjanie a očividne som v tom celkom dobrá.

Napriek tomu sa vôbec nespoznávam. A neviem, či sa niekedy ešte spoznám.

Mori si zastrčí ruky do vreciek a ľahostajne sa na mňa zahľadá. Robí to neustále. Tvári sa, ako keby ho v ringu nikto

nemohol ohroziť. Zhlboka si frustrované povzdychnem nad jeho aroganciou. Nadvihne obočie a rozťahne pery do namysleného úšklabku, ktorý nie je šťastný, ale zákerný.

Keď ma neignoruje, tak ma trápi.

Pomaly ho obídem. Zatiaľ sa mi ani raz nevyplatil pokus zaútočiť naňho spredu, a tak sa rozhodnem vyskúšať pár iných trikov, ktoré mám v zálohe. Mori podíde ešte o krok a zatvorí oči, ako keby ho to už teraz nudilo na smrť. Zatnem obviazané päste, a keď sa k nemu dostatočne priblížim zboku, zaútočím.

Zvyčajne volím nízky útok, pokúšam sa zasiahnuť protivníkov do nôh, aby som ich zhodila na zem, keďže každý z nich je približne dvojnásobnej veľkosti. Mori to vie, a tak to odo mňa nepochybne očakáva. Neznášam, že sa zdá, ako keby ma poznal do najmenších podrobností a napriek tomu sa mi zámerne vyhýba.

Švihnem nohou, ako keby som ho chcela podkopnúť. Zareaguje tým, že nadvihne nohu a presunie hmotnosť. Práve keď sa chystá opätovať útok a kopnúť ma do hrude, ako to urobil už toľkokrát predtým, odskočím nabok, a keď zdvihne nohu, chytím ho za chodidlo.

Mám Ťa, hajzel.

Sama pre seba sa usmejem. Strelí po mne pohľadom, ale namiesto znepokojeného výrazu si všimnem len úlisný a posmešný úškrn na jeho tvári. Z hrude sa mi vyderie povzdych, keď vtom sa vrhne dopredu a zovrie mi zápästie. Spoločne sa zvalíme na zem.

Rýchlo ma prevráti nabok, pritlačí sa ku mne zozadu hrudou a zovrie ma ako vo zveráku. Bojujem, pokúšam sa vyslobodiť, ale jeho zovretie je pevné a čím viac sa mykám, tým pevnejšie ma drží.

Dopekla. Dvakrát ho buchnem po predlaktí a konečne ma pustí.

Párkrát sa namáhavo nadýchnem. Zamračene pozorujem, ako pomaly vstáva zo zeme. Chlad v jeho pohľade sa nemení, zostáva rovnako vzdialený a neoblomný. Zrak mi padne na vertikálnu jazvu, ktorá mu pretína ľavé oko. Všimne si, ako si ho obzerám. Zamračí sa na mňa a prstami si prehrabne pekné plavé kučery. Potom sa bez slova vráti k tým dvom.

Hajzel. Spustím plecيا a vydýchnem, aby som sa upokojila.

Časť zo mňa si želá, aby sa Mori so mnou viac rozprával, poradil mi alebo *spravil čokoľvek iné.*

„To bolo patetické!“ zavolá ponad plece. Zmocní sa ma hnev.

Hej, aj tak je to jedno. Nech si trhne nohou.

Bolo by to fajn, keby sme sa mohli normálne porozprávať bez toho, aby sa ma zakaždým nepokúšal vytočiť. Musí predsa o mne *niečo* vedieť.

Rýchlo skloním zrak k jeho svalnatým pleciam, ktoré sa napnú, keď zdvihne ruky nad hlavu. Neochotne odvrátim oči a vynadám si za to, že ma niekto ako on priťahuje.

Gage ku mne podíde ležérnym krokom a potľapká ma po plecici. „Dobrý pocit byť vo zveráku, čo, Morphine?“ provokuje. Gage má krátke a rovné plavé vlasy, dokonca aj keď je zmáčaný potom, ako napríklad teraz.

Zagúľam očami. Ešte raz ma potľapká a potom do mňa narázi hrudou. Je rovnako vysoký ako Mori, čo znamená, že je to prekliaty obor. Všetci sú mohutní, ale Gage a Mori sú najvyšší vojaci v našej jednotke.

„Nie je to jedno? Nemali by sme sa už vrátiť na brífing?“ zasomrem a odstrčím ho. Gage sa uškrnie a potom sa zahľadí na Thomasa, ktorý už zbiera naše rozhádzané bundy a hádže ich po nás. Stihnem chytiť tú svoju, skôr ako mi pristane na hlave.

„Hej, asi by sme si mali pohnúť, ak nechceme zvyšok noci robiť zhyby.“ Gage si pošúcha dlaňou šiju a zívne si.

„Plukovník Erik preferuje skôr ubehanie človeka na smrť, nemyslíš?“ zamrmlam. Šéf našej jednotky je brutálnejší než tí ostatní, ale myslím, že je to dobrý signál. Znamená to, že mu na nás záleží. Aspoň podľa mňa. Gage aj Kayden sa neustále sťažujú, vraj sa nám tým mstí za to, že ho serieme.

Viem, že Mori Erika rešpektuje, a tak ho rešpektujem aj ja. Neustále sa snaží dosiahnuť uznanie nášho plukovníka. Vidím to podľa toho, ako sa snaží ešte viac ako my ostatní a útechu nachádza len vtedy, keď mu Erik prejaví uznanie. Gage mi prezradil, že jediné, čo ho zaujíma, je, aby ho povýšili a stal sa seržantom.

Nasledujem Thomasa a Moriho naspäť do kasární. Keď krácame po kalifornskej základni, vždy sa v myšlienkach niekam zatúlam. Táto základňa sa úplne podobá na základňu na Aljaške, až na to, že je v každom ohľade väčšia a je tu desaťkrát teplejšie. Je to priam požehnanie pre moje kĺby.

Kalifornia je hlavnou základňou všetkých jednotiek Temných síl okrem jednotky Riöt. Tá operuje niekde na východnom pobreží, aspoň to som sa dopočula. Hovorí sa, že nevychádzajú s ostatnými, pretože slúžia ako lovci tých z nás, ktorí sa utrhnú z reťaze. A poľujú nielen na nás, ale aj na našich nadriadených. Špecializujú sa na likvidáciu zradcov.

A tak si radšej držia odstup. Väčšina z nás ani netuší, ako vyzerajú. Myslím, že je to tak zámerne. Zrejme by sme zistili, o koho ide, až keby bolo neskoro.

Ostatné jednotky, Fury, Varšava a Malum, sídlia tu v Kalifornii. Kiežby boli medzi nimi známe tváre z čias, keď som pôsobila v Podzemí, ale nič sa mi nevybavuje.

Krátko kývnem hlavou pár príslušníkom jednotky SEAL po ceste do spodných kasární. Cítim, že ma sledujú pohľadmi, až sa mi vztýčia vlasy na šiji. Najradšej by som im jednu vrazila, ale nechcem mať z toho problémy... *zas.*

„Hej, čo je na vás také špeciálne, že ona môže mať dlhé ružové vlasy a tamten zas tetovanie až po zasratú bradu?“ vyštekne jeden z nich.

Nuž, nemôžem im povedať na plnú hubu, že je to preto, lebo sme odporní kriminálnici a môžeme vyzeráť, ako len chceme, nie?

Zaškrípem zubami a ani nespomalím, ale Mori odrazu zastane a otočí sa na päte. Zamyslene mu vrazím rovno do hrude, zalapám po dychu a rýchlo odskočím. Na krátky okamih ma zmrazí chladným zeleným pohľadom a vzápätí zažmurká a zameria sa na mužov za nami.

Vojaci z Temných síl nemajú z akýchkoľvek dôvodov intergovať s vojakmi „zhora“. Hlavne nie s bojovými jednotkami.

„Poď sem. Ukážem ti, čím sme špeciálni,“ precedí Mori s krivým úškrnom. Je bolestivo ľahké uhádnuť, kedy má zlý deň, pretože vtedy sa dá oveľa ľahšie vyprovokovať. Hoci zvyčajne ide o zdieľanú agresivitu s Thomasom. Prvé týždne po prebudení som celkom často pozorovala tých dvoch, ako sa bijú až do krvi, alebo dovtedy, kým ich Kayden s Gageom od seba konečne neodtrhli. Zakaždým nasledoval za trest celonočný beh pre celú jednotku.

Viem, že dôsledky by boli o to horšie, keby sa pobil s niekým mimo našej jednotky.

Muži sa zamračia, ako keby naozaj zvažovali, že si to prídu overiť.

„Čo robíš, kurva?“ zamrmle Thomas popod nos.

„Len žartuje,“ zasmeje sa Gage svojím povestným šarmantným falošným smiechom a sotí Moriho, aby pokračoval v chôdzi.

Moriho ani nehne. Pozrie sa na mňa a zrejme si všimne netrpezlivosť v mojom pohľade, pretože nakoniec si povzdychne a konečne ustúpi. Thomas naňho vrhne výstražný pohľad, ktorý Mori absolútne ignoruje.

„Dostaneš celú jednotku do problémov,“ zamrmlam, keď vykročíme ďalej po spleti chodieb. Mori na odpoveď len niečo zasomre a úkosom na mňa zagáni.

Thomas velí jednotke, keď tu nie je Erik. Väčšinou je pomerne rozumný, ale otrocky trvá na dodržiavaní pravidiel. Rozhodne je to najorganizovanejší a najinteligentnejší člen našej jednotky. Podľa jeho účesu by človek povedal, že azda má aj nejaký zmysel pre humor, ale pohľad má rovnako tvrdý ako Mori. Prežili v našej jednotke oveľa dlhšie než ktokoľvek iný. Ani si neviem predstaviť, čo všetko už zažili. Ani si neviem predstaviť, čo som zažila *ja* sama a jednoducho som na to zabudla. Aj ja by som mala rovnako chladný pohľad? Srdce z ľadu?

„Kayden bude zúriť, keď nás dostaneš do jamy ako minulý rok,“ povie Gage hlasom, ktorému odrazu chýba akýkoľvek šarm.

Nadvihnem obočie. „Do *jamy*?“ O tom počujem prvýkrát.

Gage sa zachechce. „Ver mi, je to presne také, ako to znie. Plukovník nás prinútil sedieť tam celý deň.“ Zamračím sa, pretože mi nedochádza, čo je na tom smiešne.

Thomas pokrčí plecami a tiež sa uškrnie. „Povedal by som, že bola ešte hlbšia, než sa zdala pôvodne.“

Mori vraští obočie a neunúva sa s odpoveďou. Drgnem ho lakťom do boku, aby som ju z neho vydolovala, ale vyslúžim si tým len prázdny pohľad. Nemám veľmi na čom budovať akékoľvek priateľstvo medzi nami. Pozorovala som svojich kolegov z jednotky, ako interagujú a doberajú sa navzájom, ale bez ohľadu na úsilie sa Mori voči mne naďalej správa vyslovene ľahostajne.

Lenže mňa to akurát ešte viac priťahuje, ešte zúfalejšie túžim ošúpať z neho jednotlivé vrstvy. Nepomáha ani to, že je taký príťažlivý. Jeho oči sú ako šalviový záhon, má plné pery, ľavé oko mu pretína jazva, ktorá priam žiada, aby sa oňho niekto postaral.

Chcem sa o ňom dozvedieť všetko. Niečo hlboko v mojom vnútri ma k nemu priťahuje.

Nanešťastie nám dochádza čas na vzájomné spoznávanie sa. Mori je môj partner a budúci týždeň ideme na prvú misiu. Predpokladám, že to bude aj témou konverzácie počas ranného brífingu.

V Temných silách všetko plynie pomaly, ale plánovanie a výkonné misie do tejto kategórie rozhodne nepatria. Previerka a stratégia sú pre nás nadovšetko.

Teda toto a ešte plnenie rozkazov veliaceho dôstojníka za akýchkoľvek okolností. Sme nahraditeľní – niektorí viac než tí ostatní. A hoci si nepamätám o sebe vôbec nič, viem, že ja som z tých nahraditeľných.

Neuposlúchnutie rozkazu zaradí človeka automaticky na zoznam jednotky Riøt. Alebo ešte niečo horšie. Viem, že pre Moriho nie je ničím novým zabíjať svojich kolegov z jednotky. Nebola by som prekvapená, keby dostal rozkaz zbavovať sa ostatných pod rúškom svojho šialenstva. Hoci si stále nie som istá, či chápem rozsah toho, čo by dostalo vojaka do podobného zoznamu. Nie je to téma, o ktorej by bol ktokoľvek ochotný hovoriť, a Mori ma spráží pohľadom, len čo sa pokúsim s ním nadviazať rozhovor čo i len na podobne hlúpu tému ako počasiť. Ešte som sa neodvážila priniesť na pretras takú komplexnú tému, ako je politika Temných síl.

Zídeme po schodoch až k dverám zamknutým na visiacy zámok. Thomas zadá správny kód a počká, kým sa nahrnieme dovnútra. On vojde posledný. Iba vedúci jednotky a ich pobočníci poznajú kódy. Málokedy máme možnosť vidieť skutočný svet, aj to len pod dozorom – ako vo väzení.

Kiežby som si pamätala, aký bol môj život predtým.

Z lode z Aljašky do Kalifornie som mala výhľad väčšinou na širé more a pobrežie. Spomínam si na krajiny, a dokonca aj na

rôzne svetové metropoly. Akosi mi však chýba spomienka na to, ako do toho celého zapadám ja. Odkiaľ pochádzam? Ako keby sa všetko vyparilo a už nikdy to nenájdem. Mala som rodinu? Čo také hrozné som vykonala, že som skončila tu? Viem, že mám na rukách krv, len netuším, do akej miery. Hoci sa to dá pomerne dobre odhadnúť na základe toho, kam ma zaradili.

Nadýchнем sa, zatvorím oči a ľahnem si na chrbát na poschodovú posteľ, zatiaľ čo čakáme na plukovníka.

Kayden je jediný, kto sa rozhodol, že sa nezúčastní na ranom cvičení. Bezťak je skôr vlk samotár. Klikanie a zvuk trenia kovu o kov ma prinúťtia zdvihnúť zrak k jeho posteli oproti tej mojej. Každý deň rozoberie a poskladá svoju útočnú pušku MK-17. Je to jeho zvyk.

Rovnako ako Thomas skladá oblečenie do dokonalých komínov a Gage si zase medzi prstami žmolí okraje tričiek.

Mori sa uchýľuje k čítaniu, kedykoľvek má tú možnosť. Skúmala som zoznam jeho kníh viackrát, než som si ochotná priznať. Čo číta niekto ako on? Pripadá mi ako človek, ktorý lúska návody na zostavenie zbraní, ale podľa toho, ako si starou ceruzkou zapisuje na okraje stránok poznámky, sa mi skôr vnučuje obraz nejakého básnika.

Keď spoznám jeho zvyky do bodky, plánujem si požičať jednu z jeho kníh, aby som zistila, čo ho tak nesmierne zaujíma. Možno sa tým o ňom niečo dozviem.

Božemôj, zhrozil by sa, keby vedel, že ho naozaj chcem spoznať.

„Posuň si tie malé nohy niekam,“ pobúcha ma Gage po podrážkach topánok, aby som si ich vyložila na svoju posteľ a on sa mohol dostať k svojmu nočnému stolíku.

Kayden zagúľa očami. „Jej chodidlá sú o necelých päť centimetrov menšie ako moje.“

„Uhm,“ zachechce sa Gage, ako keby trafil klinec po hlavičke.

Teší ma, že aspoň niekto v jednotke je len o trochu vyšší než ja v porovnaní s tými ostatnými obrami. Kayden je normálny chalan s hnedými vlasmi a olivovou pleťou, ktorého by človek očakával skôr tam hore s ostatnými „dobrými“ vojakmi. V jeho pohľade sa nezračí chlad ako v očiach tých ostatných.

Premkne ma vzdialený pocit, ako keby ma niekto pozoroval. Pozriem sa na opačný koniec miestnosti, kde sa o stenu opiera Mori s knihou v ruke. Keď sa nám stretnú pohľady, neodvráti zrak sponad okraja svojej knihy, ale zato mu mykne čelustou.

Prečo ma tak veľmi neznáša? Neviem o tom, že by som mu niekedy v minulosti spravila niečo také hrozné. Najmä preto, lebo mi naháňa strach a v boji zblízka voči nemu nemám najmenšiu šancu. Žeby som sa ho pokúsila otráviť? *Nie, veď to je smiešne.* Našpúlím pery a opäť zatvorím oči.

Možno by som sa ho mala spýtať priamo.

Uplynie niekoľko minút, kým na zárubňu zaklope plukovník Erik. „Chlapi,“ vyhlási a s úškrnom uprie pohľad vyslovene na mňa, „a Morphine, stretneme sa v zasadačke krízového štábu. Na brífingu sa zúčastnia aj generál Nolan a najvyšší veliteľ Hans Bridger, takže od vás žiadam, aby ste sa všetci správali slušne.“ Erik prižmúrenými očami prebodne Moriho.

Vôbec ma to neprekvapuje, pomyslím si.

„Nie sme malé deti,“ zavrčí Kayden.

Príde aj veliteľ Bridger? Niečo som sa o ňom dopočula v spoločných sprchách od vojakov z jednotky Malum. Od príchodu na túto základňu som sa väčšinu času len zotavovala, takže som pozisťovala všetko o tom, kde sa nachádzam a komu slúžim. Ostatné tímy mi poslúžili ako bohatý zdroj poznatkov, keď boli nablízku, čo sa však stávalo skôr zriedkavo. Zdá sa, že neustále rotujú.

Kapitán je v zásade Nolanov priamy nadriadený, ale musí ísť nepochybne o veľkú vec, keď sa na našom brífingu zúčastňuje aj Bridger osobne. Nervózne prestúpim z nohy na nohu.

Mori uprie na Nolana absolútne bezvýrazný pohľad.

„To teda nie ste, však? Tak poďme,“ zamrmle plukovník Erik a prebehne po nás všetkých prísny pohľadom. Otočí sa na päte a my ho nasledujeme. Po schodoch zbehne o jedno podlažie nižšie. Zasadačka krízového štábu Temných síl nemá okná. V strede miestnosti stojí obrovský stôl a po celom obvode sú rozostavené rady čiernych kožených stoličiek. Naša malá jednotka v tomto priestore priam zaniká.

Ako keby túto miestnosť vytvorili vyslovene pre prípad, keby sa potrebovali stretnúť všetky jednotky pri zasadnutí krízového štábu alebo pri podobnej príležitosti. A to sa, aspoň pokiaľ viem, ešte nikdy nestalo, ale bohvie, ako dlho to tak ešte zostane.

Usadím sa vedľa Gagea. Mori, Thomas a Kayden sa posadia oproti. Erik zaujme miesto hneď vedľa čela dlhého konferenčného stola.

Onedlho do miestnosti vojdú dvaja muži. Jedného hneď spoznám ako generála Nolana. Má svetlohnedé oči a plavé vlasy. Nikdy som ho nevidela usmiať sa a niečo mi hovorí, že je toho priam neschopný. Bohvie, možno sme dokonca spolu začínali. Premýšľam, aký je asi jeho príbeh.

Keď sa však nad tým zamyslím, neviem, či *ja sama* som sa naozaj usmiala, odkedy som sa prebrala. *Pokrytec*, vynadám si. Spoločnosť kolegov z jednotky mi dokazuje, aký zmysel pre humor majú vážne poznačení ľudia. Ako v každom z nás bujnie túžba vyčariť úsmev na tvári toho druhého. Dokonca aj keď je väčšinou silený. Ja sama by som urobila čokoľvek, aby bol Mori šťastný. Zablúdím k nemu pohľadom a potom sa už sústredím na čelo stola.

Druhý muž má sivé vlasy, uhladené dozadu pomocou gélu, a najtmavšie oči, aké som kedy videla. Po boku krivého nosa sa mu na jednej strane tiahne zvislá jazva. Pri chôdzi trochu kríva, zrejme v dôsledku nejakého starého zranenia. *Najvyšší veliteľ Bridger*. Žeby aj on bol predtým vojakom Temných síl? Ešte som nezistila, kedy sa to celé začalo, ale mám chuť sa to dozvedieť. Nerada zotrávam v nevedomosti v súvislosti s vecami, nad ktorými môžem mať aspoň zlomok kontroly. Vzhľadom na to, že o všetkých ostatných aspektoch svojho života nemám ani poňatia.

Erik vstane a zasalutuje veliteľovi Bridgerovi. „Kapitán, je mi dnes cťou stretnúť sa s vami, pane.“

Bridger odmietavo mávne rukou a zostane stáť v čele stola. Nolan sa posadí oproti Erikovi. Najvyšší veliteľ si odkašle a povie: „Plukovník, vždy vás rád vidím. Zdá sa, že sa vám podarilo náležite skrotiť Moriho.“ Skúmavo sa zahľadí na Moriho, ktorý sa ležérne rozvažuje na stoličke, a potom sa jeho ľahostajný pohľad presunie na mňa, až ma mykne. „A toto musí byť naša nová posila, ktorá spomínanú beštii pokorila. Morphine, ak sa nemýlim?“

V pomalom prikývnutí skloním bradu. Nemám chuť rozprávať sa s týmto človekom. Jeho pohľad je ako zo železa. Analyzuje ma. Nepochybujem o tom, že prechováva najtemnejšie tajomstvá tohto sveta. V porovnaní s tým, čo sa dozvedáme my ako tajní vojaci, on toho vie päťkrát viac a do oveľa väčších podrobností.

Odkedy som sa prebrala, zistila som, že svet je skutočne temné a hrozné miesto. A nehovorím to len preto, lebo Gage ma prinútil sledovať všetky tie príšerné vojnové filmy. Dozvedela som sa, čo všetko sa očakáva od vojakov z Temných síl. Zabíjať. Nevypytovať sa. Len zabíjať.

Načúvam svojim inštinktom, ktoré mi niekde hlboko vnútri našepkávajú, že všetko nie je také, aké sa to javí. *Maj sa na*

pozore. Čím dlhšie nazeráš pod povrch, tým viac zisťuješ, aké monštra sú okolo teba. Ešte horšie – v tebe. Jeden človek môže mať pokojne päťsto tvárí. Ktorá ho však prezradí?

„Dobrá práca. A teraz k veci. Jednotka Fury, čaká nás misia s úrovňou Level Black, v ktorej musíte zlikvidovať globálny ilegálny obchod. Misia sa skladá z dvoch častí. Prvá časť spočíva v prieskume a získavaní informácií z ich úkrytu vo Veľkej panve, druhá zas v samotnom *vykonaní* operácie, keď sa koristi ocitne v našich rukách,“ vysvetľuje Bridger vážnym tónom. Pri slove *vykonanie* mi zovrie srdce.

Čo to má znamenať? Zovriem do pästi ruky položené na kolenách, aby som potlačila akýkoľvek výraz tváre, ktorý by priťahol veliteľovu pozornosť. Pripadá mi to povedomé.

„Dobrá správa je, že pôjdete do tepla, zlá správa je, že vec, ktorú musíte lokalizovať a získať, je malá a bude náročné dostať sa k nej. Navyše, nepripúšťajú sa absolútne nijaké chyby,“ zahromží hrozivo a potom luskne prstami.

Otvoria sa dvojkrídlové ebenové dvere a dnu vojde štíhla žena. Vlasy medenej farby má zviazané vo vysokom chvoste a slivkovofialový rúž skvostne dopĺňa olivový tón jej pleti. Má veľké okuliare s červeným rámom a v pravej ruke drží malý tablet. V tmavomodrom obleku pôsobí dôležite. Je očividné, že nejde o vojáčku.

Vojde dnu a zastane pri opačnom konci stola, bližšie k dverám. Kapitán Bridger ukáže na ňu a predstaví ju: „Toto je Mikah. Je to naša najlepšia hackerka v Temných silách. Vaším primárnym cieľom bude bezpečne ju dopraviť do dátovej miestnosti. Zámky na dverách sa nedajú prelomiť s výnimkou manuálneho otvorenia pomocou *kill* kódu. Mikah sa vie dostať do akéhokoľvek bezpečnostného systému na svete a zneškodniť celý systém v priebehu niekoľkých minút, ale potrebuje na to čas. Počítame

s jednotkou Fury, aby ju ochránila, zatiaľ čo odblokuje dvere a získa pamäťový kľúč.“

Thomas vyvalí oči a strelí pohľadom po Erikovi. „Myslíte to vážne? Eskortná misia na úrovni Level Black je čistá samovražda... ešte viac ako zvyčajné riskantné misie. Ako môžete od nás očakávať, že ju dostaneme dovnútra bez toho, aby nás spozorovali, a navyše od nej udržíme strážu niekoľko *minút*? V aktívnom boji je to ako skurvená hodina!“ vyštekne Thomas, vstane a buchne dlaňami po doske stola. Pri tom pohybe sa strhnem. Zvyčajne si zachováva vyrovnaný výraz, takže som prekvapená, že sa tak vytočil.

Plukovník Erik zovrie pery do úzkej čiary a spráží Thomasa povýšeneckým pohľadom. „Práve preto je touto misiou poverená jednotka Fury. Naši nadriadení vedia, že ju zvládnete...“ Zvyšok vety už nevnímam, pretože pod stolom ma Mori kopne do predkolenia. Zmrazím ho pohľadom. Hnev mi rozpaľuje líca.

„Čo?“ naznačím očami a pomykám obočím, aby som zdôraznila, že ma jeho načasovanie neohúrilo.

Povolí zaťatú čelist, pootvorí pery a mne vyskočí tep. Potom sa ku mne nakloní a rýchlo zavrie ústa ako ryba na suchu. Pohľadom mi názorne naznačí, aby som zatvorila ústa.

Chvatne zovriem pery. Neuvedomila som si, že pri pohľade na tú katastrofu, do ktorej nás kapitán práve vrhol, som od prekvapenia otvorila ústa dokorán.

Zagánim na Moriho a on na mňa žmurkne zjazveným okom. Naozaj sa na mne teraz zabáva? Hoci sa mu na tvári zjaví len nebadaný úškrn, v očiach mu skáču veselé iskričky.

„Navyše, na misii sa zúčastním aj ja sám. Nie je priestor na chyby. Nevrátime sa späť, kým nezískame ten USB kľúč,“ vyhlási Erik prísne. Jeho zaťatá čelist nepripúšťa pochyby.

Prebehnem zrakom po miestnosti, aby som posúdila, aký má názor zvyšok jednotky. Netvária sa práve presvedčivo, až ma neprijemne zmrazí v žalúdku.

No z nejakých neznámych príčin vo mne pomyslenie na túto misiu nevzbudzuje podobne negatívne pocity. Možno preto, lebo ma tu nič nedrží. Neťaží ma bremeno minulosti, nikto, na kom by mi záležalo.

Nepripadá mi to iné, ako sa brodiť životom ako doposiaľ, až na väčšiu akciu. Zmena by mi prospela, dokonca môže vo mne vyburcovať nejaké spomienky. Vzrušenie vyvoláva v mozgu rôzne chemické procesy, nie? Podobný účinok má aj sex, aspoň to mi tvrdil Gage.

Pri pomyslení na sex sa mi v mysli automaticky vybaví Moriho tvár. Pri jeho veľkosti si ani nechcem predstavovať rozmery jeho výbavy. Nemala by som premýšľať nad jeho svalmi ani nad jeho zamračeným pohľadom, ktorým ma neúprosne prebodáva. Jediný kortizol, ktorý by vo mne vyprodukoval, by bol zo stresu. Neviem si ani predstaviť svet, v ktorom by sme...

Potrasiem hlavou a prudko sa začervenám, keď si predstavím, ako sa ma dotýka, možolnatými rukami mi prechádza po bruchu a siaha mi medzi nohy. Och, bože, *prestaň si to predstavovať*. Pomrvm sa na stoličke a presuniem pozornosť na niečo iné.

Čo sa týka misie a jej miery smrteľnosti, nemám čo stratiť a nikto nebude za mnou smútiť. Pre civilný svet som už aj tak technicky mŕtva.

Takže, koho by trápila moja smrť?

Pocítim na sebe ťažobu pohľadu. Zdvihnem hlavu a stretnú sa nám oči. Mori si podopiera bradu dlaňou a neuhýba pohľadom. Hlboko v tých jeho bezcitných očiach sa ukrýva akási mäkkosť, ale pritom úporne udržiava ľadovú stenu medzi nami. Zabľúdi mi zrakom do vlasov, ktoré mám zviazané v strapatom

drdole. Pohrdavo pokrčí nosom a potom sa otočí k Erikovi a Bridgerovi.

Čože? Odrazu má problém ešte aj s mojím účesom?

„Mori, vy dvaja s Morphine preniknete na územie ako prví. Počítame s tým, že vyvoláte rozruch a vylákate von čo najviac stráží. Po skončení brífingu dám každému z vás podrobné pokyny. S prípravou začnete ihneď. Do výsadku nám zostáva týždeň,“ povie veliteľ Bridger a zadíva sa na nás.

Neprekvapuje ma, že máme ísť prví. Sme dvaja najnezodpovednejší vojaci z jednotky. Aj ja by som nás poslala ako prvých.

Nolan si prepletie prsty a potom oznámi: „A teraz na inú nôtu. Začíname so skúškami ďalšej série povzbudzujúcich prípravkov. Nejakí ďalší záujemcovia o testovanie okrem Moriho?“ Hoci jeho hlas znie láskavo, stále mi pripomína hada. Niečo na Nolanovi mi pripadá akési zhnité. Možno to bude nedostatkom ľudskosti v jeho pohľade. Zakaždým sa na nás pozerá len ako na zbrane pripravené na použitie.

Na druhej strane mám pocit, že je za tým možno viac. Možno ide o niečo, čo som o ňom vedela počas skúšok. Je to človek stvorený z lží. Nemám čím podložiť svoje presvedčenie, je to len inštinkt. A ja svojmu inštinktu verím.

No pokiaľ ide o experimentovanie, bola som priamou svedkyňou výhod spomínaných podporných prostriedkov. Mori je toho živým dôkazom. Nová séria pokusov vychádza nepochybne z pokroku, ktorý dosiahli vďaka nemu, takže to musí byť bezpečnejšie, nie?

Pomaly zdvihnem ruku. Nolan sa uškrnie a v očiach sa mu prázdno a lačne zablyсне.

„Skvelé. Po brífingu si vás dvoch na chvíľočku ukradnem,“ oznámi.

Mori na mňa zagáni. Cítim, ako mi očami vypaľuje diery do boku hlavy. Začujem jeho ostrý nádych.

Ostatní sa boja následkov. Stále majú pred sebou vidinu slobody.

Ja nemám nič.

Nie som nič.

A čo môže byť zábavnejšie, ako vyskúšať niečo, čoho sa všetci ostatní boja?